

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 556

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 13 iulie 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
168.	2	539.	12
— Lege privind instituirea zilei de 10 octombrie — Ziua națională a produselor agroalimentare românești		— Decizie privind eliberarea domnului Cristian Vasile Bitea din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici	
629.	2	540.	12
— Decret pentru promulgarea Legii privind instituirea zilei de 10 octombrie — Ziua națională a produselor agroalimentare românești		— Decizie privind numirea domnului Moisiu Leonid-Augustin în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 234 din 6 aprilie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 397 alin. (5) din Codul de procedură penală	3–6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 300 din 4 mai 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), (7) și (8) din Codul de procedură penală	7–10	769.	13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
487.	10	— Ordin al ministrului sănătății privind completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale sau medicamente aflați în relație contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora	
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
537.	11	ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA	
— Decizie privind desemnarea doamnei Doina Ișfănoni în funcția de membru în Consiliul de conducere al Institutului Cultural Român		55.	14–15
538.	11	— Hotărâre privind stabilirea unor derogări de la Normele privind revizuirea calității activității de audit financiar și a altor activități desfășurate de auditorii financiari, aprobate prin Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 18/2016	
— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Adrian-Daniel Găvruta a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale		57.	16
		— Hotărâre pentru aprobarea remiterii scrisorii de garanție bancară contractate la ING BANK, în favoarea Direcției de Impozite și Taxe Locale Sector 5	

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind instituirea zilei de 10 octombrie — Ziua națională
a produselor agroalimentare românești**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — Se instituie ziua de 10 octombrie — Ziua națională a produselor agroalimentare românești.

Art. 2. — În sensul prezentei legi, prin *produs agroalimentar românesc* se înțelege produsul obținut pe teritoriul național din materii prime de bază provenite în proporție de 100% din fermele din România și are inscripționat pe etichetă drapelul României.

Art. 3. — (1) Ziua națională a produselor agroalimentare românești poate fi organizată de către autoritățile publice centrale și locale și de celelalte instituții ale statului, de către societatea civilă și persoane fizice și juridice, prin organizarea și/sau participarea la programe și manifestări educative, de voluntariat, cu caracter social sau științific, consacrate promovării produselor agroalimentare românești și câștigării încrederii consumatorului.

(2) Autoritățile administrației centrale și locale pot acorda sprijin logistic și pot alocă fonduri din bugetele proprii în vederea organizării și derulării în bune condiții a manifestărilor prevăzute la alin. (1), în limita alocațiilor bugetare aprobate.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 12 iulie 2017.
Nr. 168.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET**pentru promulgarea Legii privind instituirea
zilei de 10 octombrie — Ziua națională a produselor
agroalimentare românești**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind instituirea zilei de 10 octombrie — Ziua națională a produselor agroalimentare românești și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 11 iulie 2017.
Nr. 629.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 234**

din 6 aprilie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 397 alin. (5)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 397 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihaela Vrabie în Dosarul nr. 19.654/245/2015 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 516D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, se arată că măsura asigurătorie se dispune pe o perioadă de 30 de zile, atunci când instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă, respectiv în cazurile în care există impedimente la punerea în mișcare și la exercitarea acțiunii penale prevăzute de art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi, lit. e), f), i) și j) din Codul de procedură penală, în caz de încetare a procesului penal ca urmare a retragerii plângerii prealabile, precum și în cazul prevăzut de art. 486 alin. (2) din același cod. Se arată că, în cazurile prevăzute de art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală, la care face trimitere textul legal criticat, a fost săvârșită o faptă cu privire la care însă nu sunt îndeplinite cerințele exercitării acțiunii penale. Prin urmare, o persoană aflată în ipoteza normei legale criticate nu se află în aceeași situație cu o alta cu privire la care se soluționează acțiunea penală, ceea ce înseamnă că nu este încălcat art. 16 din Constituție. De asemenea, nu se încalcă nici art. 44 din Constituție, întrucât, în realitate, textul reglementează garanții minime pentru partea civilă în vederea reparării eventualului prejudiciu suferit, protejând, astfel, dreptul de proprietate privată al acesteia. Mai mult, se mai învederează că, dacă nu se formulează o acțiune în fața instanței civile în 30 de zile, măsura încetează.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 7 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 19.654/245/2015, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 397 alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihaela Vrabie într-o cauză, aflată în stadiul procesual al apelului, având ca obiect revizuirea unei sentințe, formulată în temeiul art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală [cu solicitarea aplicării Deciziei Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015], prin care cererea de revizuire a fost admisă, iar hotărârea judecătorească privind condamnarea autorului excepției pentru săvârșirea unor infracțiuni de evaziune fiscală, prevăzute de art. 6 din Legea nr. 241/2005, a fost anulată, cu consecința achitării acestuia în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se apreciază că în condițiile în care inculpatul este achitat printr-o hotărâre definitivă pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, iar cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului, nu se mai impune menținerea sechestrului asigurător pentru a servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau cheltuielilor de judecată ori a reparării pagubei produse prin infracțiune. Prin aplicarea prevederilor legale criticate se ajunge la situația în care persoana în cauză, deși nu mai are calitatea de inculpat, suferă aplicarea unei măsuri procesuale specifice suspectului sau inculpatului.

6. În consecință, se ajunge la discriminarea unei asemenea persoane față de alte persoane, contrar art. 16 din Constituție și art. 14 — *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, aplicarea măsurii sechestrului judiciar față de o persoană care nu se face vinovată de săvârșirea vreunei infracțiuni, constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească de achitare, are drept rezultat imposibilitatea acesteia din urmă de a dispune de bunurile sale, ceea ce încalcă art. 44 din Constituție

7. **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că discriminarea semnifică reglementarea unui regim juridic diferit pentru persoane aflate în situații similare. Or, nu se poate pune semnul egalității între situațiile în care instanțele constată, prin hotărâre definitivă, că fapta pentru care o persoană a fost trimisă în judecată nu există sau nu există probe că o persoană a săvârșit o infracțiune, ipoteze în care eventualele măsuri asigurătorii instituite în cauză se revocă, cu situația constatării existenței faptei în materialitatea ei, a săvârșirii acesteia de către inculpat, însă, a lipsei prevederii faptei de legea penală, ipoteză în care devin incidente dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală. Se arată că măsurile instituite prin textul de lege criticat se constituie în veritabile garanții pentru partea civilă din procesul penal care să înlesnească, în condițiile în care se reține existența unei pagube, repararea, pe calea acțiunii exercitate în fața instanței civile, în mod just și integral și într-un termen rezonabil, a pagubei cauzate prin fapta ilicită a inculpatului, astfel încât dreptul la un proces echitabil al acesteia să fie respectat.

8. Cu privire la încălcarea art. 44 din Constituție, se arată că dreptul de proprietate privată are un caracter relativ, protecția juridică acordată acestuia nefiind absolută. Astfel, sunt admise atât posibilitatea privării de proprietate pentru cauză de utilitate publică, cât și reglementarea exercitării dreptului de proprietate în conformitate cu interesul general. Se arată că instituirea unei măsuri asigurătorii constituie o limitare a dreptului de proprietate privată care nu este de natură să afecteze substanța dreptului avut asupra bunurilor supuse măsurii. Măsura subzistă pe o perioadă limitată de timp, respectiv 30 de zile, iar, în situația în care partea civilă sesizează instanța civilă în termenul legal, persoana supusă măsurii are posibilitatea de a invoca în fața instanței civile toate apărările pe care le consideră necesare și pertinente atât cu privire la instituirea măsurilor asigurătorii, cât și cu privire la modalitatea de aducere la îndeplinire a acestora.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, se arată că, întrucât măsura de siguranță a confiscării și pedeapsa amenzii penale presupun săvârșirea unei fapte penale, respectiv stabilirea vinovăției inculpatului pentru săvârșirea unei infracțiuni, pronunțarea unei soluții definitive de achitare pentru lipsa caracterului penal al faptei lasă fără suport măsurile asigurătorii ce au fost luate în cursul procesului penal pentru garantarea lor, pe cale de consecință, aceste măsuri nu pot supraviețui hotărârii definitive de achitare, ci vor fi ridicate. Dacă însă sunt dispuse pentru a garanta repararea pagubei produse părții civile, măsurile asigurătorii se mențin și după pronunțarea hotărârii definitive de achitare, chiar dacă instanța penală lasă nesoluționată acțiunea civilă, deoarece în acest caz, potrivit tezei a doua a art. 28 alin. (1) din Codul de procedură penală, hotărârea definitivă de achitare nu leagă instanța civilă în ceea ce privește existența prejudiciului ori a vinovăției autorului faptei ilicite.

11. Astfel, este posibil ca fapta inculpatului să nu fie prevăzută de legea penală (ceea ce justifică soluția achitării), dar să îmbrace totuși forma unui ilicit civil, care atrage răspunderea civilă; de asemenea, este posibil ca inculpatul să nu fi săvârșit fapta cu vinovăția cerută de legea penală, dar vinovăția sa să fie suficientă pentru a fundamenta o răspundere civilă, știut fiind că în domeniul raporturilor civile răspunderea pentru fapta proprie se angajează pentru cea mai mică culpă [art. 1357 alin. (2) din Codul civil].

12. Așadar, întrucât nu se poate face o analogie între diferitele temeuri ale achitării, nu se poate susține că reglementarea diferită a situației măsurilor asigurătorii în funcție de aceste temeuri ar constitui o discriminare.

13. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 din Legea fundamentală, se arată că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci este unul relativ, susceptibil de limitări; or, ingerința în dreptul de a dispune material și juridic de bunurile supuse măsurilor asigurătorii este pe deplin constituțională, întrucât (i) este necesară pentru realizarea scopului propus (de a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea lor de la urmărire), (ii) este proporțională cu acest scop, fiind esențialmente temporară, (iii) se aplică nediscriminatoriu și (iv) nu afectează însăși existența dreptului de proprietate.

14. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că textul criticat, reglementând cu privire la menținerea măsurilor asigurătorii care

încetează de drept dacă persoana vătămată nu introduce acțiune în fața instanței civile în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii, reprezintă o garanție a reparării prejudiciului creat prin fapta ilicită, menită să apere interesele părții civile. O astfel de reglementare nu este de natură să aducă atingere egalității în drepturi și substanței dreptului de proprietate privată. În sensul celor de mai sus, este invocată Decizia nr. 690 din 20 octombrie 2015, fiind menționată, totodată, și jurisprudența Curții Constituționale cu privire la principiul egalității în drepturi.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 397 alin. (5) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „(5) *În cazul în care, potrivit dispozițiilor art. 25 alin. (5), instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă, măsurile asigurătorii se mențin. Aceste măsuri încetează de drept dacă persoana vătămată nu introduce acțiune în fața instanței civile în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii.*”

18. Art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală, la care face trimitere art. 397 alin. (5) din Codul de procedură penală, are următorul conținut: „*În caz de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal, în baza art. 16 alin. (1) lit. b teza întâi, lit. e), f), i) și j), în caz de încetare a procesului penal ca urmare a retragerii plângerii prealabile, precum și în cazul prevăzut de art. 486 alin. (2), instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă.*”

19. La rândul lor, art. 16 alin. (1) lit. b teza întâi, lit. e), f), i) și j) și art. 486 alin. (2) au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1) lit. b teza întâi, lit. e), f), i) și j) din Codul de procedură penală: „(1) *Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă:*

b) fapta nu este prevăzută de legea penală [...]; [...]

e) lipsește plângerea prealabilă, autorizarea sau sesizarea organului competent ori o altă condiție prevăzută de lege, necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale;

f) a intervenit amnistia sau prescripția, decesul suspectului ori al inculpatului persoană fizică sau s-a dispus radierea suspectului ori inculpatului persoană juridică; [...]

i) există autoritate de lucru judecat;

j) a intervenit un transfer de proceduri cu un alt stat, potrivit legii.”;

— Art. 486 alin. (2) din Codul de procedură penală: „(2) *În cazul în care instanța admite acordul de recunoaștere a vinovăției și între părți nu s-a încheiat tranzacție sau acord de mediere cu privire la acțiunea civilă, instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă. În această situație, hotărârea prin care s-a admis acordul de recunoaștere a vinovăției nu are autoritate de lucru judecat asupra întinderii prejudiciului în fața instanței civile.”*

20. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, astfel cum acesta se interpretează, potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție, și prin prisma dispozițiilor art. 14 — *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală, în caz de achitare a inculpatului, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi, lit. e), f), i) și j), în caz de încetare a procesului penal ca urmare a retragerii plângerii prealabile, precum și în cazul prevăzut de art. 486 alin. (2), instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă. Astfel, soluționarea acțiunii civile depinde de aceea a acțiunii penale, iar, în situația în care procesul penal a luat sfârșit, singura cale rămasă persoanei vătămate, care s-a constituit parte civilă în procesul penal, este acțiunea exercitată în fața instanței civile [Decizia nr. 690 din 20 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 27 noiembrie 2015, paragraful 14].

22. În cazul în care nu există o faptă prevăzută de legea penală [art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi], instanța penală nu este competentă să judece conflictul de drept adus în fața sa, drept care legea a stabilit că acțiunea civilă nu poate fi soluționată de instanța penală. În acest fel s-a evitat stânjenirea activității instanțelor penale de sarcina de a soluționa acțiunea civilă introdusă la aceste instanțe și s-a asigurat soluționarea la timp și în mod corect a cauzelor penale aflate pe rolul lor [Decizia nr. 690 din 20 octombrie 2015, paragraful 15]. Prin aceeași decizie, paragraful 16, Curtea a mai reținut tendința noului Cod de procedură penală de a acorda prioritate soluționării, în cadrul procesului penal, a acțiunii penale și de a lăsa nesoluționată acțiunea civilă ori de a trimite acțiunea civilă la instanța civilă, pentru soluționare — art. 25 alin. (5) și (6) și art. 26 din Codul de procedură penală. Reglementând aceste dispoziții legale, care sunt de natură să contribuie la soluționarea cu celeritate a cauzelor penale, legiuitorul nu trebuie să neglijeze nici interesul legitim al părților civile de a obține repararea într-un termen cât mai scurt a prejudiciilor produse prin infracțiuni. Curtea a mai stabilit că, deși instanța penală care pronunță o soluție de achitare, întrucât fapta (cauzatoarea de prejudicii) nu este prevăzută de legea penală, lasă nesoluționată acțiunea civilă, noul Cod de procedură penală reglementează suficiente garanții pentru partea civilă din procesul penal care să înlesnească repararea, pe calea acțiunii exercitate în fața instanței civile, în mod just și integral și într-un termen rezonabil a pagubei cauzate prin fapta ilicită a inculpatului, astfel încât dreptul la un proces echitabil al acesteia să fie respectat (paragraful 18). În acest sens, Curtea a subliniat că o garanție a reparării prejudiciului creat prin fapta ilicită o reprezintă dispozițiile art. 397 alin. (5) teza întâi din Codul de procedură penală, potrivit căroră, în cazul în care instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă în condițiile art. 25 alin. (5), măsurile asigurătorii privind reparațiile civile se mențin (paragraful 21).

23. Potrivit art. 27 alin. (2) din Codul de procedură penală, persoana vătămată sau succesorii acesteia, care s-au constituit parte civilă în procesul penal, pot introduce acțiune la instanța civilă dacă, prin hotărâre definitivă, instanța penală a lăsat nesoluționată acțiunea civilă. Probele administrate în cursul procesului penal pot fi folosite în fața instanței civile. Dacă instanța a lăsat nesoluționată acțiunea civilă, va dispune menținerea, în condițiile textului legal criticat, a măsurilor asigurătorii luate, măsuri care sunt definite drept măsuri procesuale cu caracter real care au ca efect indisponibilizarea bunurilor mobile și imobile care aparțin suspectului, inculpatului

sau părții responsabile civilmente, în vederea confiscării speciale, a confiscării extinse, executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori acoperirii despăgubirilor civile. Potrivit prevederilor art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, măsurile asigurătorii constau în indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile, prin instituirea unui sechestru asupra acelor bunuri care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune. Prin urmare, măsurile asigurătorii se iau pentru a garanta, după caz: executarea confiscării speciale sau confiscării extinse; executarea amenzii penale sau a cheltuielilor judiciare sau indemnizarea părții civile pentru prejudiciul suferit prin săvârșirea infracțiunii.

24. Faptul că, în speță, instanța judecătorească a pronunțat achitarea în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală — *fapta nu este prevăzută de legea penală* — nu înseamnă că, în realitate, nu a fost comisă o faptă, care poate fi ilicită, fără a viza, însă, sfera ilicitului penal. Astfel, este posibil ca fapta inculpatului să nu fie prevăzută de legea penală, dar să îmbrace totuși forma unui ilicit civil, antrenând, astfel, o răspundere civilă delictuală. În această situație, dacă în cursul procesului penal a fost dispusă o măsură asigurătorie în condițiile art. 249 și următoarele din Codul de procedură penală, aceasta se menține de drept în ipoteza art. 397 alin. (5) teza întâi din Codul de procedură penală și după pronunțarea hotărârii definitive de achitare, întrucât vizează garantarea reparării pagubei produse părții civile în condițiile în care instanța penală lasă nesoluționată acțiunea civilă, iar pretențiile civile vor fi soluționate de instanța civilă într-o acțiune ulterior introdusă. În consecință, putându-se promova o acțiune civilă, este firesc ca la finalul procesului penal să se ia măsurile necesare pentru garantarea reparării pagubei pentru care persoana vătămată s-a constituit parte civilă în condițiile în care aceasta din urmă are posibilitatea legală de a se adresa instanței civile. Nu în ultimul rând, Curtea constată că, potrivit art. 397 alin. (5) teza a doua din Codul de procedură penală, „*aceste măsuri încetează de drept dacă persoana vătămată nu introduce acțiune în fața instanței civile în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii*”.

25. În aceste condiții, inculpatul achitat și aflat în ipoteza art. 397 alin. (5) teza întâi din Codul de procedură penală nu este în aceeași situație juridică cu cel achitat pentru că fapta nu există [art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală], **nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege** [art. 16 alin. (1) lit. b) teza a doua], **nu există probe că persoana a săvârșit infracțiunea** [art. 16 alin. (1) lit. c)] sau **există o cauză justificativă sau de neimputabilitate** [art. 16 alin. (1) lit. d)] ori cu cea cu privire la care a încetat procesul penal pentru că fie a intervenit **împăcarea** sau a fost încheiat un **acord de mediere** [art. 16 alin. (1) lit. g) teza a doua și a treia], fie există o **cauză de nepedepsire prevăzută de lege** [art. 16 alin. (1) lit. h)], întrucât, în aceste din urmă ipoteze, instanța judecătorească are posibilitatea ca ea însăși să soluționeze acțiunea civilă fie prin admiterea ei, caz în care instanța poate dispune luarea măsurilor asigurătorii privind reparațiile civile, dacă asemenea măsuri nu au fost luate anterior [art. 397 alin. (2)], fie prin respingerea ei, caz în care, în mod evident, nu se dispun asemenea măsuri sau se ridică cele deja dispuse. În schimb, în privința celorlalte temeuri de achitare sau încetare a procesului penal [prevăzute de art. 25 alin. (5) cu corectivul adus în privința prescripției prin Decizia nr. 586 din 13 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.001 din 13 decembrie 2016], instanța penală nu are competența de a soluționa ea însăși acțiunea civilă, competența revenind

instanței civile. Or, în vederea reparării unei eventuale pagube produse, care, astfel cum s-a arătat, poate subzista chiar în lipsa răspunderii penale, este firesc ca legiuitorul să reglementeze un caz de menținere de drept a măsurii asigurătorii, măsură care, ulterior, în cadrul procesului civil, poate fi ridicată în condițiile art. 956 — *Ridicarea sechestrului asigurător* din Codul de procedură civilă.

26. Având în vedere cele anterior expuse, nu se poate susține că inculpatul față de care s-a dispus achitarea sau încetarea procesului penal și lăsarea ca nesoluționată a acțiunii civile se află în aceeași situație juridică cu inculpatul față de care s-a dispus achitarea sau încetarea procesului penal și a fost soluționată acțiunea civilă sau cu cel față de care s-a dispus condamnarea și, desigur, a fost soluționată acțiunea civilă. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi.

27. Astfel, inculpatul față de care s-a dispus soluția de achitare sau încetare a procesului penal pentru cazurile prevăzute la art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală se află într-o situație juridică diferită de cel față de care instanța penală este competentă să soluționeze acțiunea civilă, tocmai pentru că acțiunea civilă a rămas nesoluționată. Prin urmare, în această ipoteză se impunea reglementarea unui remediu procesual apt să garanteze repararea eventualului prejudiciu în condițiile în care persoana vătămată formulează o acțiune în fața instanțelor civile; în acest fel se asigură, din punct de vedere normativ, premisele necesare reparării pagubei cauzate prin fapta ilicită.

28. Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 din Constituție, Curtea a reținut că dreptul de proprietate este acel drept subiectiv civil care dă expresie aproprierii unui lucru, permițând titularului acestuia să posedă, să folosească și să dispună de acel lucru, în putere proprie și în interes propriu, însă în cadrul și cu respectarea dispozițiilor legale. Astfel, prin definiție, în ceea ce privește conținutul și întinderea atributelor, dreptul de proprietate nu este neîngrădit, ci este configurat de dispozițiile legii [Decizia nr. 492 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 22 ianuarie 2014]. Măsurile asigurătorii limitează plenitudinea dreptului de proprietate privată, mai exact atributul de dispoziție asupra bunului supus măsurii. Prin urmare, Curtea urmează să rețină că, prin menținerea acestor măsuri în condițiile textului legal criticat, există o limitare adusă dreptului de proprietate privată,

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihaela Vrabie în Dosarul nr. 19.654/245/2015 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 397 alin. (5) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 aprilie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

situație în care urmează a se evalua proporționalitatea ingerinței astfel reglementate (cu privire la „testul” de proporționalitate, a se vedea Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2015, Decizia nr. 390 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 17 iulie 2014, sau Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013). Astfel, Curtea constată că măsura criticată urmărește un **scop legitim**, și anume garantarea reparării eventualei pagube suferite de persoana vătămată în sensul evitării ascunderii, distrugerii, înstrăinării, sustragerii lor de la urmărire și risipirii averii debitorului. De asemenea, măsura asigurătorie dispusă este **adecvată**, fiind capabilă în sine să ducă la îndeplinirea scopului legitim urmărit, este **necesară**, fiind o atingere minimă adusă atributului de dispoziție al dreptului de proprietate privată, statul dozându-și în mod corespunzător intervenția, chiar dacă măsura se menține de drept, iar instanța judecătorească nu are nicio putere proprie de apreciere în privința acesteia; de asemenea, măsura este **proporțională**, păstrând un just echilibru între interesele generale ale societății, și anume reglementarea unui sistem normativ coerent de natură să garanteze executarea corespunzătoare a titlurilor executorii, și să asigure un grad ridicat de certitudine juridică în faza a doua a procesului civil (executarea hotărârilor judecătorești civile), și interesele individuale, ale debitorului obligației, având în vedere că măsura asigurătorie se menține până la concurența valorii prejudiciului pretins, că ea încetează de drept dacă în termen de 30 de zile de la data la care hotărârea a devenit definitivă nu se exercită acțiunea în fața instanței civile, precum și că oricând pe parcursul judecării cauzei civile se poate solicita ridicarea măsurii sechestrului asigurător în condițiile art. 956 din Codul de procedură civilă. Așadar, limitarea adusă atributului de dispoziție a dreptului de proprietate privată este proporțională cu scopul legitim urmărit și, având în vedere cele expuse, Curtea constată că măsura asigurătorie dispusă în condițiile art. 397 alin. (5) teza întâi din Codul de procedură penală nu încalcă art. 44 din Constituție.

29. De altfel, în sensul celor de mai sus, Curtea s-a pronunțat și prin Decizia nr. 184 din 21 martie 2017, nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii.

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 300

din 4 mai 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), (7) și (8)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), (7) și (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Anghel Lucian Țompi în Dosarul nr. 1.282/176/2016 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.408D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate și menținerea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 7 decembrie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 1.282/176/2016, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), (7) și (8) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Anghel Lucian Țompi în soluționarea apelului formulat împotriva Sentinței penale nr. 426 din 26 august 2016 pronunțată de Judecătoria Alba Iulia în Dosarul nr. 1.282/176/2016.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține, în esență, că normele procesual penale criticate aduc atingere accesului liber la justiție și dreptului la apărare, întrucât instanței nu-i este permis să readministreze probele din cursul urmăririi penale și nici să administreze probe noi pentru justa soluționare a cauzei.

6. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține, în motivarea opiniei sale, că doar acele probe care au fost administrate în cursul urmăririi penale și nu au fost contestate de către părți urmează să nu mai fie readministrate în cursul cercetării judecătorești. Dar, contrar opiniei autorului excepției, și aceste probe sunt puse în dezbateră contradictorie a părților. Arată, de asemenea, că art. 374 din Codul de procedură penală permite judecătorului să administreze, din oficiu, atât probele la care se referă alin. (7), precum și orice alte probe pe care le apreciază a fi necesare pentru aflarea adevărului. Revine judecătorului investit cu soluționarea cauzei să aprecieze, de la caz la caz, care dintre probe trebuie să fie administrate. Invocă

deciziile Curții Constituționale nr. 245 din 7 aprilie 2015, nr. 342 din 7 mai 2015, nr. 486 din 23 iunie 2015 și nr. 565 din 12 iulie 2016.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că, față de criticile invocate de autor, în prezenta speță sunt aplicabile considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 975 din 22 noiembrie 2012. Totodată, arată că instanța de control constituțional s-a mai pronunțat cu privire la dispozițiile art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală prin deciziile nr. 484 din 23 iunie 2015 și nr. 726 din 29 octombrie 2015.

9. **Avocatul Poporului** arată că a transmis punctul său de vedere în dosarele Curții Constituționale nr. 743D/2015, nr. 1.210D/2015 și nr. 1.528D/2015, acesta fiind reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 726 din 29 octombrie 2015 și nr. 107 din 25 februarie 2016, în sensul că prevederile criticate sunt constituționale. Precizează că își menține punctul de vedere anterior exprimat.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 374 alin. (4), (7) și (8) din Codul de procedură penală. Dispozițiile art. 374 alin. (4) și (7) din Codul de procedură penală au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Textele de lege criticate au următorul conținut: „(4) În cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți și de persoana vătămată, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10); [...] (7) Probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți sau de către persoana vătămată nu

se readministrează în cursul cercetării judecătorești. Acestea sunt puse în dezbaterea contradictorie a părților, a persoanei vătămate și a procurorului și sunt avute în vedere de instanță la deliberare; (8) Probele prevăzute la alin. (7) pot fi administrate din oficiu de către instanță, dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și alin. (3) referitor la accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, Curtea reține că aceasta a mai fost examinată prin deciziile nr. 250 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 11 iunie 2015; nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015; nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015; nr. 253 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 14 iulie 2016; nr. 275 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 22 iulie 2016; nr. 750 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017 și nr. 753 din 13 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 2 februarie 2017, prin care s-a constatat constituționalitatea acestor norme procesuale în raport cu criticile formulate. În considerentele deciziilor precitate, Curtea a reținut că procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii nu constituie o noutate în materie procesual penală, fiind reglementată pentru prima dată de dispozițiile art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală — introduse prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, cu titlu de derogare de la dreptul comun și presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în faza de urmărire penală au fost dezlegate toate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului. Curtea a statuat, totodată, că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politicii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, așa cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din actualul Cod de procedură penală. Curtea a reținut, de asemenea, că, indiferent de faptul că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa.

15. Totodată, Curtea a reținut că textul criticat nu contravine prevederilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, referitoare la dreptul la un proces echitabil, și nici celor ale art. 126 alin. (1) din Constituție, susținerea că vinovăția inculpatului este stabilită pe baza rechizitoriului și depinde de felul în care acesta este redactat, și nu pe baza probelor, fiind neîntemeiată. Curtea a reținut că, dacă există dubii cu privire la vinovăția inculpatului, în temeiul art. 375 alin. (3) din Codul de procedură penală, instanța poate respinge cererea acestuia de a fi judecat în condițiile

prevăzute la art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală și poate proceda conform dispozițiilor art. 374 alin. (5)—(10) din Codul de procedură penală. Totodată, art. 377 din Codul de procedură penală referitor la cercetarea judecătorească în cazul recunoașterii învinuirii prevede, la alin. (4), că dacă instanța constată, din oficiu, la cererea procurorului sau a părților, că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare trebuie schimbată, este obligată să pună în discuție noua încadrare, iar, la alin. (5), că dacă pentru stabilirea încadrării juridice, precum și dacă, după schimbarea încadrării juridice, este necesară administrarea altor probe, instanța, luând concluziile procurorului și ale părților, dispune efectuarea cercetării judecătorești, dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din Codul de procedură penală aplicându-se în mod corespunzător. Toate aceste aspecte procesuale sunt garanții ale asigurării dreptului la un proces echitabil, precum și ale respectării prezumției de nevinovăție, în procedura judecării cauzelor în cazul recunoașterii învinuirii, garanții care obligă instanța de judecată, ca în cazul aplicării acestei proceduri să asigure existența corespondenței faptelor reținute prin rechizitoriu cu cele săvârșite de inculpat, a vinovăției acestuia și a caracterului liber și sincer al solicitării formulate de către el conform art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală, asigurând, în același timp, exercitarea de către instanța de judecată implicată în soluționarea cauzei a rolului său constituțional, prevăzut la art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală.

16. Curtea a constatat, totodată, că textul criticat nu contravine prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție, procedura de judecată în cazul recunoașterii învinuirii oferind toate garanțiile necesare exercitării de către inculpat a dreptului la apărare. În exercitarea acestui drept, conform normelor procedurale mai sus invocate, inculpatul poate opta între procedura obișnuită și cea prevăzută de lege în cazul recunoașterii învinuirii și poate propune probe cu înscrisuri, conform art. 375 alin. (2) din Codul de procedură penală. Dacă inculpatul apreciază că urmărirea penală a fost făcută cu încălcarea dispozițiilor legale sau că faptele reținute în sarcina sa ori probele administrate în scopul demonstrării vinovăției sale nu corespund realității, acesta poate opta pentru judecarea cauzei conform procedurii penale obișnuite, în cadrul căreia poate pune în discuție aspectele neclare, echivoce sau neconforme cu realitatea din cuprinsul rechizitoriului, exercitându-și în mod efectiv dreptul la apărare. De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală vizează faza de judecată, momentul aplicării lor fiind așadar ulterior procedurii camerei preliminare, în care inculpatul a putut invoca excepții referitoare la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

17. De asemenea, Curtea a reținut că soluționarea cauzelor penale, chiar și prin aplicarea dispozițiilor ce reglementează procedura în cazul recunoașterii învinuirii, au la bază principiul aflării adevărului, prevăzut la art. 5 din Codul de procedură penală. Potrivit acestuia, instanța de judecată este obligată să verifice faptele reținute în cuprinsul actului de sesizare în sarcina inculpatului și probele administrate în cursul urmăririi penale. De altfel, o interpretare contrară ar da posibilitatea condamnării unei persoane nevinovate, care, din rațiuni exterioare ideii de înfăptuire a justiției, a recunoscut fapte pe care nu le-a comis (Decizia nr. 250 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 11 iunie 2015).

18. Totodată, Curtea a reținut că, potrivit art. 374 alin. (4) coroborat cu art. 375 alin. (2) și art. 377 din Codul de procedură penală, în cursul cercetării judecătorești simplificate, pot fi administrate în suplimentarea probatoriului administrat în faza de urmărire penală probe cu înscrisuri. S-a relevat faptul că, dacă până în prezent în procedura simplificată de judecată

puteau fi administrate doar înscrisuri în circumstanțiere, potrivit actualei reglementări, pot fi administrate atât înscrisuri în circumstanțiere, cât și pentru soluționarea acțiunilor penală și civilă, prin urmare, acestea pot fi atât în favoarea, cât și în defavoarea inculpatului.

19. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (7) și (8) din Codul de procedură penală, Curtea a pronunțat deciziile nr. 245 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 30 iunie 2015; nr. 342 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 386 din 3 iunie 2015; nr. 486 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 septembrie 2015; nr. 334 din 24 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 19 august 2016 și nr. 565 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 7 septembrie 2016, în care a constatat că normele procesual penale criticate dispun cu privire la imposibilitatea readministrării *ope legis* în cursul cercetării judecătorești a probelor administrate în cursul urmăririi penale, dar care nu au fost contestate. Curtea a reținut că autorul excepției a criticat aceste prevederi, deoarece probele în discuție nu se readministrează în cursul cercetării judecătorești. Din această perspectivă, legiuitorul a impus o singură condiție cu privire la soluția legislativă aleasă, respectiv absența unei manifestări univoce de voință a părții interesate sau a persoanei vătămate de a contesta probele administrate în cursul urmăririi penale. Faptul că instanța de judecată, nereadminstrand probele în condițiile art. 374 alin. (7) din Codul de procedură penală, va ține seama de ele la judecarea cauzei nu poate fi apreciat ca afectând dreptul la apărare ori dreptul la un proces echitabil al inculpatului, întrucât, potrivit art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, probele nu au o valoare dinainte stabilită de lege, fiind apreciate de organele judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză. Totodată, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a cristalizat ideea potrivit căreia utilizarea probelor obținute în faza instrucției penale nu contravine art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât dreptul la apărare a fost respectat (Hotărârea din 20 septembrie 1993, pronunțată în Cauza *Saidi împotriva Franței*, paragrafele 43 și 44, și Hotărârea din 13 octombrie 2005, pronunțată în Cauza *Bracci împotriva Italiei*, paragrafele 51 și 54). De aceea, utilizarea unei probe așa cum a fost administrată în faza de urmărire penală nu poate fi luată în considerare dacă acuzatul nu a avut posibilitatea, în niciun stadiu al procedurii anterioare, să o conteste.

20. Prin urmare, Curtea a reținut că nu se poate susține că prin dispozițiile legale criticate este încălcat dreptul la un proces echitabil, câtă vreme acuzatul, deși a avut posibilitatea, nu a contestat temeinicia acestor probe. A porni de la premisa administrării părtinitoare a probelor, complinită de nepăsarea acuzatului, nu atrage neconstituționalitatea unui text, deoarece obiectul acțiunii penale constă în tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, în cadrul unui proces guvernat de principiul aflării adevărului. De altfel, soluționarea unei cauze penale în baza unei probe nereadministrate de instanța de judecată în fața acuzatului nu este incompatibilă în sine cu dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece, în procesul penal, cerința ca elementele de probă să fie produse întotdeauna în fața persoanei acuzate nu este absolută, putând exista situații particulare, de excepție, cu respectarea dreptului persoanei acuzate de a fi avut ocazia adecvată și suficientă de a contesta proba și de a solicita refacerea ei sau de a fi participat la administrarea probei (a se vedea, *mutatis mutandis*, Hotărârea

din 27 martie 2014, pronunțată în Cauza *Matytsina împotriva Rusiei*, paragrafele 151—153).

21. Totodată, prin aceleași decizii, anterior citate, Curtea a constatat că, întrucât legalitatea și temeinicia sunt însușiri fundamentale ale oricărei probe, care, prin elementele de fapt conținute, servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei, contribuind la aflarea adevărului în procesul penal, s-ar putea pune în discuție afectarea dreptului la apărare ori a dreptului la un proces echitabil dacă, în pofida faptului că părțile sau persoana vătămată nu au avut posibilitatea contestării lor în fața unui judecător anterior cercetării judecătorești, probele nu sunt readministrare. Or, dimpotrivă, din perspectiva legalității administrării probelor, Curtea a statuat că aceste aspecte pot fi cenzurate, în acord cu art. 342 din Codul de procedură penală, în fața judecătorului de cameră preliminară, care, potrivit art. 346 alin. (4) din același act normativ, va exclude una, mai multe sau toate probele administrate în cursul urmăririi penale. Prin urmare, odată validată legalitatea lor în cadrul procedurii de cameră preliminară, este evident că în fața judecătorului de fond pot fi puse în discuție numai aspecte ce țin de temeinicie referitoare la împrejurări de fapt ce reies din proba contestată și care, raportate la acuzația concretă pentru care a fost dispusă trimiterea în judecată, prezintă relevanță.

22. Analizând, prin deciziile mai sus menționate, conținutul normativ al dispozițiilor art. 374 alin. (7) teza întâi din Codul de procedură penală, Curtea a constatat că acestea dispun cu privire la nereadminstrarea probelor necontestate și nicidecum cu privire la imposibilitatea contestării lor. Așa fiind, nimic nu oprește partea căreia probele avute în vedere îi sunt defavorabile să le conteste din perspectiva temeiniciei — în faza de judecată, imediat după citirea rechizitoriului, dar anterior audierii inculpatului — cerând astfel readministrarea/refacerea lor de către instanța de judecată în condiții de publicitate, nemijlocire și contradictorialitate. Terminologia utilizată de legiuitor are în vedere probele administrate în cursul urmăririi penale care nu au fost contestate. În acest sens, Curtea a reținut că, potrivit art. 374 alin. (5) din Codul de procedură penală, „președintele întreabă procurorul, părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe”, părțile și persoana vătămată având posibilitatea să conteste probele administrate și să propună administrarea de probe, indiferent dacă au fost administrate sau nu în faza de urmărire penală. În sfârșit, Curtea a observat că legiuitorul nu a exclus posibilitatea readministrării probelor administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți, întrucât, potrivit art. 374 alin. (8) din Codul de procedură penală, acestea pot fi administrate din oficiu de către instanță dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei. Faptul că această posibilitate este atributul exclusiv al instanței de judecată nu este de natură a afecta în vreun fel dreptul la apărare ori dreptul la un proces echitabil, pentru că, potrivit art. 349 alin. (1) din Codul de procedură penală, „instanța de judecată soluționează cauza dedusă judecătii cu garantarea respectării drepturilor subiecților procesuali și asigurarea administrării probelor pentru lămurirea completă a împrejurărilor cauzei în scopul aflării adevărului cu respectarea deplină a legii”.

23. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4), (7) și (8) din Codul de procedură penală pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Anghel Lucian Țompi în Dosarul nr. 1.282/176/2016 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și constată că dispozițiile art. 374 alin. (4), (7) și (8) din Codul de procedură penală, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 mai 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea pct. III. subpct. 2 lit. a) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 267/2016 privind aprobarea cifrelor de școlarizare pentru învățământul preuniversitar de stat și pentru învățământul superior de stat în anul școlar/universitar 2016—2017

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — În anexa la Hotărârea Guvernului nr. 267/2016 privind aprobarea cifrelor de școlarizare pentru învățământul preuniversitar de stat și pentru învățământul superior de stat în anul școlar/universitar 2016—2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 15 aprilie 2016, la punctul III subpunctul 2, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

2. Învățământ liceal

„a) Numărul de locuri pentru clasa a IX-a, învățământ cu frecvență zi — 176.038*1)”

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul apărării naționale,
Adrian Țuțuianu
Ministrul educației naționale,
Liviu-Marian Pop
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 6 iulie 2017.
Nr. 487.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind desemnarea doamnei Doina Işfănoni
în funcția de membru în Consiliul de conducere
al Institutului Cultural Român**

Având în vedere prevederile art. 6 alin. (2) și (6) din Legea nr. 356/2003 privind înființarea, organizarea și funcționarea Institutului Cultural Român, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul prevederilor art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Doina Işfănoni se desemnează în funcția de membru în Consiliul de conducere al Institutului Cultural Român pentru un mandat de 4 ani.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
p. Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 12 iulie 2017.
Nr. 537.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
de către domnul Adrian-Daniel Găvruta a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar
general adjunct al Ministerului Comunicațiilor
și Societății Informaționale**

Având în vedere propunerea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale formulată prin Adresa nr. 3.835 din 10 iulie 2017, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/12.430/M.B. din 10 iulie 2017, precum și Avizul favorabil nr. 40.850/2017 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Adrian-Daniel Găvruta a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale,
în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), art. 89 alin. (2¹) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Adrian-Daniel Găvruta exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
p. Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 12 iulie 2017.
Nr. 538.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Cristian Vasile Bitea
din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici**

Având în vedere propunerea viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 21 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 12 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Cristian Vasile Bitea se eliberează din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
p. Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 13 iulie 2017.
Nr. 539.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Moisiu Leonid-Augustin
în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici**

Având în vedere propunerea viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 21 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 12 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Moisiu Leonid-Augustin se numește în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
p. Secretarul general al Guvernului,
Ioana-Andreea Lambru

București, 13 iulie 2017.
Nr. 540.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind completarea anexei nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale sau medicamente aflați în relație contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora

Văzând Referatul de aprobare nr. FB 6.616 din 6.07.2017 al Direcției politica medicamentului și a dispozitivelor medicale, din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de prevederile Ordinului ministrului sănătății nr. 368/2017 pentru aprobarea Normelor privind modul de calcul și procedura de aprobare a prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 1 la Ordinul ministrului sănătății nr. 251/2017 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor utilizate/comercializate de către furnizorii de servicii medicale sau medicamente aflați în relație contractuală cu Ministerul Sănătății, casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, cuprinse în Catalogul național al prețurilor

medicamentelor autorizate de punere pe piață în România, și a prețurilor de referință generice ale acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 și 179 bis din 13 martie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **După poziția 5700 se introduc două noi poziții, pozițiile nr. 5701 și 5702, cu următorul cuprins:**

Nr. crt.	cod_cim	obs	Denumire produs	formă	Concentrație	Firmă țară	DCI	Ambalaj	grupa ATC	statut_firm	statut_anm	Preț producător (lei)	Preț ridicata maximal fără TVA (lei)	Preț amănuntul maximal cu TVA (LEI)	stare	Observații	Valabilitate preț
5701	W62667001		TAMOXIFEN SOPHARMA 10 mg	COMPR.	10 mg	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	TAMOXIFENUM	Cutie cu 30 comprimate (4 ani)	L02BA01	MI		5.38	6.13	8.29	N	Cant. 80.000 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 22 martie 2018.
5702	W62137001		VESANOID 10 mg	CAPS. MOI	10 mg	CN UNIFARM — S.A. — ROMÂNIA	TRETINOINUM	Cutie x flacon x 100 capsule moi	L01XX14	MI		1014.30	1044.30	1176.44	N	Cant. 700 cutii	Prețurile sunt valabile până la data de 29 martie 2018."

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Florian-Dorel Bodog

București, 11 iulie 2017.
Nr. 769.

ACTE ALE CAMEREI AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

CAMERA AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

privind stabilirea unor derogări de la Normele privind revizuirea calității activității de audit financiar și a altor activități desfășurate de auditorii financiari, aprobate prin Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 18/2016

Având în vedere că prin art. 5 teza întâi din Decizia Consiliului Concurenței nr. 91/2016*) privind constatarea încălcării art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței, republicată, și a art. 101 alin. (1) lit. a) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene de către Camera Auditorilor Financiari din România, comunicată la data de 6.04.2017, Consiliul Concurenței a ordonat Camerei Auditorilor Financiari din România („Camera” sau „CAFR”), în temeiul art. 46 alin. (1) lit. a) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare („Legea nr. 21/1996”), să înceteze practica anticoncurențială, astfel cum a fost constatată, în legătură cu verificarea de către CAFR — prin Departamentul monitorizare, control și competență profesională („DMCCP”) — a nivelului onorariilor practicate de auditorii financiari, membri ai Camerei, prin raportare la dimensionarea bugetului minim de timp pe care membrii Camerei trebuie să îl aloce unei misiuni de audit financiar, respectiv în cadrul procedurilor convenite,

întrucât, prin art. 5 teza a doua din Decizia nr. 91/2016, Consiliul Concurenței a impus Camerei, în temeiul art. 46 alin. (1) lit. e) din Legea concurenței nr. 21/1996, măsuri de modificare a normelor CAFR și transmiterea proiectelor de modificare Consiliului Concurenței până la data 6.10.2017, în vederea verificării conformității cu regulile de concurență,

în scopul evitării consecințelor negative ale oricărei posibile neîndepliniri de către CAFR a unei obligații, condiții sau măsuri impuse prin Decizia Consiliului Concurenței nr. 91/2016, care constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 0,5% la 10% din cifra de afaceri totală realizată în anul anterior sancționării unei astfel de fapte, conform art. 55 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 21/1996 și calificării CAFR de către Consiliul Concurenței ca fiind o asociație de întreprinderi,

pentru asigurarea respectării caracterului obligatoriu și executoriu al ordinului dat de autoritatea națională de concurență prin art. 5 teza întâi din Decizia nr. 91/2016 până la clarificarea acțiunilor care urmează a fi întreprinse și în contextul sesizării de către Cameră a instanței de contencios administrativ,

în temeiul:

— art. 6 alin. (3), art. 5 alin. (3) lit. e) și alin. (5) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 15 alin. (1) lit. f) și alin. (3), art. 57 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financiari din România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 433/2011;

— art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2008 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și supravegherea în interes public a profesiei contabile, aprobată cu modificări prin Legea nr. 278/2008, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 51/2015 privind modalitatea de adoptare a hotărârilor Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România; și

— Procesului-verbal nr. 4.691 din data de 3.07.2017 privind votul valabil exprimat de către membrii Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România,

Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Pentru procedurile de inspecție/revizuire pentru asigurarea calității efectuate de DMCCP în trimestrele II și III din anul 2017 asupra misiunilor încheiate până la data de 31.12.2016, se stabilesc următoarele derogări de la Normele privind revizuirea calității activității de audit financiar și a altor activități desfășurate de auditorii financiari, aprobate prin Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 18/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 și nr. 538 bis din 18 iulie 2016 (*Normele DMCCP sau HCAFR nr. 18/2016*):

1. Prin derogare de la prevederile art. 29 alin. (1) lit. d) din HCAFR nr. 18/2016, pentru revizuirile derulate în trimestrele II și III ale anului 2017, nota de inspecție nu cuprinde identificarea onorariilor aferente contractelor în baza cărora s-au desfășurat misiunile selectate pentru revizuirea calității.

2. Prin derogare de la prevederile art. 20 alin. (4) din Normele DMCCP, ale pct. 1 din anexa nr. 1 la norme — Obiectivele de revizuire a calității activității de audit financiar și a altor activități desfășurate de auditorii financiari și ale anexei nr. 1 la Obiective, în cazul revizuirii pentru asigurarea calității activității de audit financiar/audit statutar, efectuată în cadrul inspecțiilor derulate de DMCCP în trimestrele II și III ale anului 2017:

a) nu se selectează și nu se verifică modul de respectare de către auditorul inspectat a obiectivului prevăzut la cap. I secțiunea B pct. 8 din anexa nr. 1 la Obiective, cu următorul conținut: „Conține scrisoarea misiunii referiri privind bazele de la care pleacă calcularea onorariului sau orice aranjamente legate de facturare? (ISA 210 «Convenirea asupra termenilor misiunilor de audit» A23)”;

*) Decizia Consiliului Concurenței nr. 91/2016 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

b) nu se selectează și nu se verifică modul de respectare de către auditorul inspectat a obiectivelor prevăzute la cap. VI secțiunea B pct. 44 lit. f) și g) din anexa nr. 1 la Obiective;

c) se suspendă aplicarea prevederilor pct. 44 partea introductivă și lit. c)—e) de la cap. VI secțiunea B din anexa nr. 1 la Obiective; pe perioada suspendării se aplică următoarele prevederi: „Auditorul financiar a documentat modul de planificare a misiunii de audit financiar? Procedurile analitice pentru revizuirea acestui aspect constau în: [...] c) selectarea de către auditorul financiar a echipei de auditori corespunzătorii misiunii; d) documentarea bugetului de timp al misiunii; e) modul de alocare a bugetului de timp membrilor echipei de audit”.

3. Prin derogare de la prevederile art. 20 alin. (4) din Normele DMCCP și de la anexa nr. 7.1 la Obiective, în cazul revizuirii pentru asigurarea calității misiunilor de auditare a fondurilor finanțate de UE și alte fonduri nerambursabile de la alți donatori (ISRS 4400), efectuată în cadrul inspecțiilor derulate de DMCCP în trimestrele II și III ale anului 2017:

a) nu se selectează și nu se verifică modul de respectare de către auditorul inspectat a obiectivului prevăzut la cap. I secțiunea B pct. 4 din anexa nr. 7.1 la Obiective, cu următorul conținut: „Scrisoarea misiunii și/sau contractul de prestări servicii conțin referiri cu privire la onorariul aferent misiunii conform recomandărilor ISRS 4400 și ISA 210 «termenii misiunii»?”;

b) nu se selectează și nu se verifică modul de respectare de către auditorul inspectat a obiectivului prevăzut la cap. VI secțiunea A pct. 6, cu următorul conținut: „A documentat auditorul financiar modul de respectare a prevederilor Normelor CAFR pentru stabilirea numărului mediu minim de ore pentru finalizarea unei misiuni pe bază de proceduri convenite?”;

c) nu se selectează și nu se verifică modul de respectare de către auditorul inspectat a obiectivului prevăzut la cap. VI secțiunea A pct. 9, cu următorul conținut: „Auditorul financiar a documentat fundamentarea onorariului licitat, ținând cont de cerințele prezentate la pct. 6—8 și stabilirea procentului pe care onorariul oferit îl deține față de suma bugetată?”;

d) nu se selectează și nu se verifică modul de respectare de către auditorul inspectat a obiectivului prevăzut la cap. VI secțiunea A pct. 10, cu următorul conținut: „A documentat auditorul financiar aspectele relevante în cazul oferirii unor onorarii care diferă semnificativ de sumele alocate de autoritatea contractantă pentru realizarea misiunii, care au fost înscrise în bugetul Proiectului? Aceste aspecte se referă la: a) precizările și detaliile furnizate în scris, cu privire la ofertă, la cererea autorității contractante, conform art. 202 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 în cazul unui preț oferit, aparent neobișnuit de scăzut (mai mic decât 85% din valoarea estimată a contractului); b) identificarea amenințărilor generate de interesul propriu la adresa competenței profesionale și a atenției cuvenite, generate, dacă onorariul perceput este atât de mic încât ar putea fi dificil să se realizeze misiunea în conformitate

cu standardele tehnice și profesionale aplicabile; c) evaluarea importanței amenințării generate de practicarea unui onorariu foarte mic în funcție de factorii prevăzuți de secțiunea 240 din Codul etic al profesioniștilor contabili, respectiv: natura misiunii; limitele valorilor posibile ale onorariului; baza pentru determinarea onorariului; dacă rezultatul tranzacției va fi revizuit de o terță parte independentă; d) documentarea aplicării măsurilor de protecție pentru eliminarea sau reducerea amenințării la un nivel acceptabil, recomandate de Codul etic.”

4. Prin derogare de la prevederile art. 27 alin. (3) din Normele DMCCP și de la anexa nr. 2 la Normele DMCCP, notele de inspecție întocmite de DMCCP în cadrul procedurilor de revizuire pentru asigurarea calității din trimestrele II și III ale anului 2017 se vor întocmi după cum urmează:

a) La descrierea documentelor de lucru aferente misiunilor selectate de echipa de inspecție pentru cuprinderea în revizuirea pentru asigurarea calității, paragraful 7 din nota de inspecție nu cuprinde sintagma „reprezentând ...% din volumul valoric al activității desfășurate de auditorul financiar în perioada verificată”, aplicându-se următoarea sintagmă: „cuprinzând un număr reprezentativ de dosare de audit aferente misiunilor derulate, care să permită echipei de inspecție formularea unor concluzii temeinice asupra caracterului adecvat al sistemului propriu de control al calității, conformității dosarelor de audit cu acesta și asupra modului de respectare a standardelor profesionale aplicabile și a altor reglementări emise de Cameră”.

b) În cuprinsul celui de-al doilea tabel din nota de inspecție nu se evidențiază coloana denumită „Valoare (lei)” și nici rândurile intitulate „Total inspectat:”, „Valoarea contractelor” și „Procentaj din total venituri (%)”.

c) La capitolul VI, secțiunea a) din Nota de inspecție nu se prezintă pct. 6.4, iar pct. 6.5 se renumerează în mod corespunzător.

d) În tabelul din anexa nr. 1 la Nota de inspecție, la coloana intitulată „Audit financiar” și rândul VI se va indica raportul număr proceduri selectate/total proceduri ca fiind 25/50.

e) În tabelul din anexa nr. 1 la Nota de inspecție, la coloana intitulată „Proceduri convenite” și rândul VI se va indica raportul număr proceduri selectate/total proceduri ca fiind 12/21.

Art. II. — Prin derogare de la prevederile art. 14 din HCAFR nr. 18/2016, DMCCP poate efectua revizuirea calității activității desfășurate de auditorii financiari cuprinși în Programul de inspecție aferent trimestrului II al anului 2017 până la data de 31.10.2017.

Art. III. — Departamentul monitorizare, control și competență profesională va duce la îndeplinire dispozițiile prezentei hotărâri.

Art. IV. — Prezenta hotărâre se transmite spre aprobare Consiliului pentru Supravegherea în Interes Public a Profesiei Contabile.

Art. V. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Auditorilor Financiari din România,

Gabriel Radu

CAMERA AUDITORILOR FINANCIARI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE
pentru aprobarea remiterii scrisorii de garanție bancară contractate la ING BANK,
în favoarea Direcției de Impozite și Taxe Locale Sector 5

Având în vedere prevederile:

- art. 6 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
- art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financiari din România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 433/2011;
- art. 7 și 8 din Hotărârea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România nr. 51/2015, privind modalitatea de adoptare a hotărârilor Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România,

Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România, întrunit în ședința din data de 11 mai 2017, adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă remiterea scrisorii de garanție bancară contractate la ING BANK, în limita de 2,000,000 RON, utilizabilă în RON, ce urmează a fi garantată 100% cu depozit colateral constituit pe conturile Camerei Auditorilor Financiari din România, deschise la ING BANK, în valuta de emisie a scrisorii în favoarea Direcției de Impozite și Taxe Locale a Sectorului 5, București („D.I.T.L. S5”).

Art. 2. — Potrivit dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 433/2011 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financiari din România, Camera este angajată din punct de vedere legal prin semnătura președintelui.

Art. 3. — Departamentul economico-financiar va duce la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 4. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Auditorilor Financiari din România,
Gabriel Radu

București, 12 iulie 2017.
Nr. 57.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

